

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEESCU, DANIELA CRISTINA

**Tembelă până la moarte** / Dana Fodor Mateescu. - București :

Cartea Românească, 2018

ISBN 978-973-23-3228-3

821.135.1

*Dana Fodor Mateescu*

*Tembelă până  
la moarte*



## **Tembelă până la moarte**

## Capitolul I

M-am hotărât să vă scriu pentru că mă aflu într-o mare dilemă a vieții mele. Trebuie să mă căsătoresc cu femeia pe care o iubesc dar... anumite motive, pe care am să vi le expun și dvs., mă cam împiedică să-mi duc planul la îndeplinire. Motive destul de importante, zic eu. Tot ce mă leagă de iubita mea este absolut fantastic, ireal, decupat parcă dintr-o comedie cu Mister Bean. Eu mă numesc Paul Dumitrescu și am 29 de ani. N-am fost niciodată căsătorit, pentru că munca îmi răpește prea mult timp, fiind contabil la mai multe firme. Am cunoscut-o pe Rebeca în urmă cu patru ani, în autobuzul 336. Până aici e banal.

Prima noastră întâlnire a fost o catastrofă. Splendidă, e drept, dar CA-TA-STRO-FĂ!

Era aglomerație mare și trebuia să cobor la Lujerului. O fată micuță de înălțime și firavă stătea în fața mea. Nu îi vedeam fața. O întreb:

— Coborâți la prima?

— Nu! Vă fac loc imediat, zice ea.

Dar când să mă dau jos, aud un urlet sfâșâietor: Aaaaaaa aaaaaaa aaaaaaa aaaaaaa!!! Părul ei lung și creț, roșcat-auriu, se prinsese de cureaua pantalonilor mei.

— Aaaaaa!, Mă doare, aaaaaau!, țipa fetișcana înfiorător, și toată lumea a întors capul.

— Dar ce se petrece?, întrebau curioase cucoanele din jur.

Disperat, am luat-o de după umeri și i-am șoptit la ureche:

— Coboară și tu cu mine, că nu știu ce dracu' s-a întâmplat! Toți se uitau la noi și râdeau ținându-se cu mâinile de burtă. Ca să nu o doară, roșcata ținea capul în jos și fața ei era aproape lipită de... prohabul meu. Era dezastru! Cu greu i-am desprins firele de păr de catarama curelei și de fermoar, care nu știu cum se prinseseră! I le-am rupt, pur și simplu!

— Îmi pare rău, dar a trebuit să ți le smulg!, i-am zis.

— Nu-i nimic, mai am destul, îmi răspunde ea.

Atunci am reușit să-i văd figura. Era foarte dulce, armonioasă, puțin pistriuată. Niște ochi căprui, triști aproape, mă priveau adânc:

— Mă cheamă Rebeca și mi se spune: femeia buclucașă.

— Eu sunt Paul.

Daaa! Fata își merita cu prisosință porecla! Așa ne-am împrietenit. Nu ne-am mai despărțit. A doua zi ne-am întâlnit din nou la o cofetărie din centru. Acolo, Rebeca mea avea să dovedească faptul că nu degeaba i se spunea femeia buclucașă. Pe tot ce punea mânuța fărâma, spârgea, scăpa pe jos. De pildă, în timp ce înfuleca pofticioasă Amandina pe care tocmai i-o cumpărasem, nu știu cum naiba îi scapă lingurița pe jos. Până să mă duc eu să iau alta curată, ea se apleacă să o ridice pe a ei. Dar... nu ajunge și întinde mâna. Când... bum! Dă un cap în masă, care era din plastic ușor, o ridică și, într-un final, o răstoarnă cu cracii în sus! Paharele și farfuriile s-au făcut țândări, iar prăjiturile erau pe jos împrăștiate. Toată lumea din cofetărie ne privea buimacă abținându-se să nu izbucnească în râs. Mie îmi venea să intru în pământ de rușine, nu alta! Ea, vinovată ca un copil de trei ani prins la borcanul cu dulceață, încerca să-și ceară scuze, bâlbâindu-se:

— Iartă-mă, Paule, nu știu cum s-a întâmplat, o să strâng eu totul, să știi...

— Lasă, haide să plecăm de aici!

— Bine!

Dar, când să plătesc pagubele făcute de roșcata mea frumoasă, o scap puțin din vedere. Odată aud în spatele meu: buuum! Când întorc capul, păpușica mea nătântoală, era pe

burtă, întinsă toată ca o plăcintă pe jos. Am crezut că înțepenesc! Alunecase pe gresie. Nu știu cum... Era udă. Rochia ei albă era acum maro, de ziceai că se căcase pe ea! M-au apucat furiile și în gândul meu mi-am zis: „Asta va fi ultima întâlnire, femeia e tâmpită rău de tot!”

Am plătit ce aveam de plătit și am ieșit cu capul între umeri, urmărit de râsetele copiilor de cinci-șase ani și, bineînțeles de Rebeca mea. Pe stradă i-am spus plin de nervi:

— Auzi, păpușă, tu chiar ești imbecilă sau te prefaci?

Am văzut atunci lacrimi în ochii ăia mari. Buza de jos începuse să-i tremure a plâns. Mi s-a făcut milă de ea:

— Hai, vino încoace, tolmaco!

În loc de răspuns ea a început să bâzâie ca sirena lui Roaită. Nu-i dădeai mai mult de cinci ani.

— Hăăăăă, hăăăă, aaaaahaaa!, urla ea cu patimă.

Am strâns-o la piept. Doamne, ce mai întâlnire! Nu știam cum s-o mai împac. Îmi părea rău că am jignit-o, nu sunt un bărbat rău. I-am cumpărat o înghețată Top Gun și s-a liniștit ca prin farmec. Bineînțeles că și-a întins-o pe toată pe obraji, prin păr, pe piept, în urechi și, la sfârșit, când mi-a dat o sărutare dragăstoasă, m-a murdărit și pe mine.

A trecut ceva timp de la prima noastră întâlnire și chiar m-am îndrăgostit de ea. Ajungând s-o cunosc mai bine, mi-am dat seama că nu e chiar așa de tâmpită precum părea, și nici bleagă. Era inteligentă, cânta frumos, scria poezii, terminase facultatea de litere și preda limba română la o școală generală. Nu mă întrebați ce făcea și pe acolo!

Dar nu știu cum naiba reușea de scăpa orice avea în mâini, cădea, își julea genunchii aproape săptămânal, aluneca pe scări (Doamne, ce mi-a făcut într-o zi când coboram la metrou, la Unirii! A căzut de sus pe burtă și până jos nu s-a oprit. O stație întreagă a râs lumea de noi!), spârgea farfurii (acasă la ea nu mai era nici un serviciu întreg!), se opărea cu cafea, își băga singură degetele în ochi, își mușca limba sau vărsa pe ea orice băutură i se încredința.

Mare belea, femeiușca mea! Dar chinul cel mai mare era atunci când mergeam împreună la cumpărături. Dezastru! Se hlizeau prietenii mei, de se zguduiau pereții, când le povesteam la serviciu a doua zi. Cu toate că, înainte de a intra în magazine îi făceam instructajul (să nu atingi nimic, să fii atentă pe unde calci și cu cine te intersecțezi), Rebecuța mea mă băga mereu în câte un bucluc.

Eram într-o zi la un magazin alimentar. Bucuros că nu se întâmplase nimic și că Rebeca stătea lângă mine, o clipă am fost neatent. Destul ca iubitei mele să i se agațe (Doamne, a câta oară?!) fusta de un raft cu conserve și bulioane la borcan și... nebunie!!! Zob s-au făcut toate. Femeia mea era un pericol public, am plătit de m-am uscat. Furios, iar am avut o discuție mai dură cu ea când am ieșit în stradă:

— Băi, Rebeco! Tu ești iresponsabilă? Ai 26 de ani, ce dracu', nu mai ești un copil de trei ani! M-am săturat să mă tot fac de rahat oriunde mă duc cu tine! Nu mai pot, am și eu nervii mei!

Ea nu știa să zică decât:

— Iartă-mă, Paul! Altădată am să fiu mai atentă!

Și „altădată” se întâmpla la fel... Așa au trecut doi ani. Trei, patru... Cu pățanii memorabile demne de scris într-o carte umoristică, cu subiect principal: Rebeca Dorneanu.

Altfel, sentimentele mele pentru ea erau dintre cele mai nobile. Și ea mă iubea. Cred că neîndemânarea asta făcea parte din farmecul ființei ei. Era dulce foc când mergea pe stradă și buf! Dispărea pe jos pentru că s-a împiedicat în singurul fier care ieșea din trotuar! Mă obișnuisem. Nu și maică-mea, care avea oroare de vizitele noastre. Rebeca se chinuia să stea pe scaun cuminte, dar nu rezista mult. Orice ar fi făcut, până și când își aprindea țigara își dădea foc la jumătate de păr, la sprâncene și la gene. Era o calamitate, dar o iubeam. Îmi deveniseră indispensabile prostiile ei. Mă întreba mama:

— Paulică, unde ai găsit-o, mamă? Asta îți dă foc la casă! Tu ai intenții serioase cu ea?

— Desigur! Vrem să ne căsătorim.

— Aoleu! Dumnezeu, ce ne facem?

Era îngrozită! Și cred că avea și de ce...

O altă dandana ni s-a întâmplat când una dintre firmele la care lucram a dat o recepție pentru împlinirea a cinci ani de activitate. Colegii care au văzut-o pe Rebeca au rămas cu gurile căscate de așa frumusețe. Toți îi dădeau târcoale. Eu, în gând, deja îmi imaginam ce-o să facă. Nici n-a început bine bairamul, că Rebeca vărsase patru pahare pe cămășile și pantalonii colegilor mei, o călcase pe doamna Coca, secretara, pe o sanda (aceasta s-a rupt și Coca a căzut în genunchi!). Apoi a inundat toaleta, uitând robinetul de la apa caldă deschis. Într-un cuvânt: a distrus totul. Benny Hill feminin, Mister Bean cu părul lung...

Altădată, alt pocinog! Mă sună. Plângea.

— Paule, vino repede să mă iei! Hăăă, hăăă, aaaa!

— Taci, naibii, din gură! Unde ești?

— La depoul Bucureștii-Noi, haaaa, haaa!

— Ce faci acolo?

— Ăăăă, hăăă, mi-am băgat degetul într-o gaură și... și... n-am mai putut să-l scot, și hăăăă, hăăă...

— Ce gaură? Ce deget? Ești dilie?

— Hăăă, hăăă, aaaa!

Nu m-am mai înțeles cu ea. M-am urcat rapid într-un taxi și în vreo 20 de minute eram la depou.

Lumea se strânsese deja, șoferi, controlori, mecanici auto. Rebecuța mea era într-un troleibuz gol. Doi muncitori îmbrăcați în salopete se chinuiau să tăie o bară cu aparatul de sudură. Ce se întâmplase? Rebeca se urcase în troleibuz cu scopul de a ajunge la părinții ei, care stau pe undeva pe la Gara de Nord. N-a mai ajuns pentru că, jucându-se cu degetul mare de la mâna dreaptă, vârnându-l și tot băgându-l într-o găurică ce era făcută exact pe bara de susținere de la coborârea din spate, i-a rămas acolo înțepenit! Nu l-a mai putut scoate sub nici un chip. Degetul se umflase și începuse să o doară. Călătorii o înghesuiau. Trebuiau să coboare și ea le stătea în drum. A început să țipe și să plângă, rugându-l pe șofer să facă ceva. Acesta s-a dat jos de la volan și a încercat să-i scoată degetul, dar nimic. Ba chiar un țigan s-a oferit s-o ajute:

— Lasă, donșoară, că ți-l scot io!

Și a început să-i lingă partea care a rămas afară, zicând că așa va aluneca mai ușor. N-a reușit nici el. Astfel, Rebeca a ajuns la depou, țintuită ca o tâmpită de bara de susținere. Ba mai făcea și pipi pe ea!

Când am ajuns eu, deja i se învinișise palma. Nu era de glumă! Bara se încinsese puternic de la aparatul de sudură și Rebeca urla sfâșâietor. Într-un târziu, muncitorii au reușit să taie bara și să-i descarcereze deștul. Era vinețiu, umflat dar întreg! Of! La sfârșit le-a mulțumit salvatorilor. Aceștia, supărați că rămăseseră peste program, au luat-o la rost:

— Mai bine ți-l băgai în cur, cucoană, că nu era atâta deranj! Am stricat și bara de susținere. Ar trebui să plătești toată munca asta...

Știiu, nu vreți să mă credeți! Nici mie nu mi-a venit!!!

Am plecat furios și plin de nervi. Îmi venea să o iau la palme, dar mi-a trecut repede când am văzut-o așa de neajutorată, sugându-și degetul umflat. Am iertat-o și de data asta...

Anul trecut am pățit o mare nenorocire: a murit mama, a făcut un AVC și, într-o săptămână, s-a prăpădit. Doamne, până și în situațiile astea Rebeca m-a făcut să mă urc pe pereți de nervi!

Să vă povestesc: în primul rând, am pus-o să aibă grijă de colivă și să o orneze ea. Ce credeți că a făcut, nebuna? În loc să formeze o cruce din bombonele pe mijlocul colivei, ea a desenat, e drept foarte frumos, trei floricele, pisici și două coțofene!!!, pe motiv că maică-mea iubea animalele!

— O să mă bagi și pe mine-n mormânt, nefericito!, i-am zis și m-am chinuit să repar cât de cât lucrarea artistică.

Ajungem și în capela mortuară de la Sfânta Vineri, eu cu ochii pe dilie să nu dărâme dracului ceva!, tata plângând lângă mama. Deodată o văd că se apropie de sicriu și pune mâinile pe marginea lui. E în ordine, mi-a zis ea din priviri. Am lăsat-o nițel și... am început să mă gândesc la biata mama.

Vreo 12 secunde... atât, că după aia simt miros de ars. Sfinte Sisoie! Blana Rebecăi, de la mânecile paltonului (era iarnă)

luase foc. Se apropiase prea mult de lumânări. Domnule, tâmpită femeie!!! Am stins-o cu vin, că... o înmormântam și pe ea, lângă mămica!

A mai trecut un timp de atunci și părea că s-a mai liniștit. Dar curând, altă tâmpenie avea să facă. Într-o zi, ne duceam la cei care urmau să ne fie nași de cununie. Stăteau pe undeva pe la Piața Unirii și de la Eroilor ne-am urcat în autobuzul 104. Aglomerație, căldură, praf.

Eu și cu Rebeca mea, cumișică, frumoasă foc, gătită prună, stăteam pe scaunele din spatele mașinii, care sunt de obicei amplasate mai sus decât celelalte. Toate bune, până când șoferul pune o frână puternică. Iubita mea, care bineînțeles că nu se ținea de nicăieri, zboară peste capetele călătorilor, care stăteau pe scaunele din fața noastră. Se lovește cu drăgălașul ei căpșor în bara pe care era compostorul de bilete, apoi alunecă în jos, între cei doi călători stupefiați. Aștia nu înțelegeau ce s-a întâmplat. Fusta Rebecăi se ridicase, și ea rămăsese înfipță, la propriu, cu capul într-o paporniță. Picioarele bălăbăneau aiurea. Râdeau românii din jur, să crape!!! Nu mai puteau! Aveau spectacol gratuit. Eu mă chinuiam s-o ridic, ea dădea din mâini și țipa că și-a prins lăntișorul în nu știu ce. Cetățenii de pe scaune erau, și ei, nemulțumiți.

Când am coborât, Rebeca avea o buză spartă, fruntea zdrelită și coatele pline de sânge. Așa ne-am prezentat la viitorii nași, care au cam strâmbat din nas la vederea miresei. Altfel, Rebeca arăta extraordinar de bine când nu era jupuită la genunchi sau când nu avea capul spart!

Am hotărât să ne cununăm în octombrie, la anul. Ce e drept, mi-e cam teamă să nu-mi facă vreun pocinog. Dar cum de ce ți-e frică nu scapi, mă aștept la orice. Să-și dea singură foc la rochia de mireasă, să piardă verigheta, să rupă lumânările, să dărâme ceva, să cadă cât e de lungă prin biserică sau, ferească Dumnezeu, să o apuce pipi (e meseriașă la capitolul ăsta!) tocmai când va cânta preotul...

Mă rog în fiecare zi de ea să fie atentă pe unde calcă (până la nuntă nu mai e mult, și, o rană pe frunte sau la buză s-ar vedea

urât, vor zice invitații că eu am bătut-o!), îi fac instructajul, o pun să repete mersul, am măsurat câți pași sunt de la intrarea în biserică și până la altar...

Dar acum, stau și mă întreb. Am multe dubii. Ce mă fac, dacă nici nunta nu iese cum trebuie?!

## Capitolul II

M-am căsătorit cu Rebeca într-o sâmbătă de noiembrie. Cununia civilă. Era frig, ploua cu ură, mocănește, bătea vântul ca pe Ceahlău în zilele căinoase. Bacovia e mic copil!

Îmi era teamă ca nu cumva soția mea să facă vreo prostie, mă uitam în toate părțile ca un urmărit general. Toți invitații noștri parcă veniseră de la săpat tranșee, căscau întruna, gata să adoarmă în picioare, picoteau, erau neatenți. Mai târziu s-au înfierbântat.

Ah, Rebeca mea a fost cea mai frumoasă mireasă! Știu, mulți dintre voi nu veți crede, mai ales dacă ați citit prima parte a poveștii mele, dar vă asigur, cu mâna la suflet, că așa a fost.

În ziua nunții nu a avut nicio zgaibă pe obraz, toate genele erau la locul lor (îi crescuseră între timp, că și le pârlise până la rădăcină), iar părul ei superb era aproape normal. Zic aproape, pentru că, prin august, de ziua ei, a pățit o nenorocire. Să vă pun în temă...

Avea nevoie de borcanul cu prenadez care fusese pus de mine în cămară, pe un raft înalt, unde ea nu prea ajungea. Voia să lipească un cui, nu de cuci, ci de vrăbii, care locuiau pe balcon, la noi. Cică trebuia refăcut. S-a întins cu mâinile până sus, la raft. Dar nu știu cum a atins borcanul, care avea capacul într-o rână, și și-a trântit lipiciul în cap. Imaginați-vă, doar. Era toată plină de prenadez, pe păr, pe gât, i se prelinsese și-ntrre țâțe, săraca de ea! Eu nu eram acasă și când m-am întors...prăpăd! Catastrofa de la Cernobâl! Era să leșin când am văzut-o.

Plângea ca proasta și trăgea cu disperare de părul ăla... Rebeca arăta oribil, i se întepeniseră suvițele, erau ca lemnele, ziceai că fusese băgată la 220. Avea paișpe măciuci în cap! O durea pielea care era arsă pe alocuri și se jupuia.

— Rebeca, tu ești normală, fata mea? În octombrie avem nunta, cum dracu' o să apari așa? Te-am păzit atâtea luni ca pe sfintele moaște, ca să nu te șmenuiești pe față, să fii și tu o mireasă normală și să nu bufnească invitații în răs când te-or vedea. Și tu? Aaaaaaaah! Ce m-am chinuit cu ea, nu vă mai spun, că lungesc povestea și vă plictisiți. I-am tuns, până la piele, o bucată de păr. Pe stradă și la școală, unde avea cursuri cu elevii de clasa a cincea, nu putea apărea în halul ăla, arăta ca un punker beat care a dormit în șanț. Trosnea părul ca paiele când încercam să-l adun și să i-l strâng în palmă. În fine, am reușit să-i curăț firele bune și să i le înfășor peste chelie. Cu timpul, au mai crescut, dar nu suficient. Am fost nevoiți să amânăm căsătoria o lună.

Oof, și a venit și ziua aia. A coafat-o Estera, vară-sa de la Clondiru, artist plastic, face statuete din hârtie, tămâie și frunze uscate, o altă nebună, parcă ar fi fost realizate de aceeași mamă! I-a sculat ciuful în creștet, l-a îmbârligat pe niște sârme complicate („ei, dacă tot e țepăn, măcar să ne distrăm!”), ziceai că-i *art nouveau*, pe cuvântul meu. Când Rebeca întorcea capul spre dreapta se auzea: vâjjjjjjjjj, când îl întorcea spre stânga: hâjjjjjjjjj.

Până la restaurant, nevastă-mea a fost bine, n-a dărâmat decât trei scaune de pe holul Casei Casătoriilor, s-a împiedicat de trei ori de același prag, și-a pierdut verigheta, l-a îmbrâncit pe Naie, fotograful, și ăla și-a spart TL-ul de la Canon (încă plătesc la el!), a scăpat buchetele de flori pe jos, și-a dat pe piept juma de sticlă de șampanie, a rupt o clanță de la WC, s-a dus la pipi de șase ori până ne-a venit rândul la Ofițerul stării civile, și-a scăpat celularul în WC. Chestii mărunte...

Când am trecut pe sub flori, Rebeca dârdâia de frig, că era udă pe piept și uitase să-și pună un sutien ca femeile. Avea o cămașă albă, direct pe piele. I se vedeau țâțele vinete și mici ca

niște scoici, iar mie îmi venea să urlu ca lupii iarna, în pustiu. Invitații râdeau să se spargă, mă uitam la ei și nu-mi venea să cred, colegii mei se țineau de burtă, erau roșii la față, filmau ca maniacii orice mișcare de-a Rebecăi (hă, hă, să ne uităm când vom fi triști!), aveau lacrimi în ochi, dar nu de emoție, neee, ci de la atâtea hohote, frate!

Apoi, rudele și toți cei de față, bâțându-se de răs, au aruncat cu... orez în noi. Pentru noroc. Nu știu cum s-a nimerit că mie mi-au dat fix în ochi, iar Rebecăi i-au intrat câteva boabe pe gât. Era cu gura deschisă, fata, se bucura, că avea și de ce!!! Dumnezeule draguț și milostiv! Gata să-mi moară nevasta sufocată! A belit ochii ca melcul, n-avea aer, dădea din mânuțe. Odată s-a înmuiat...

— Lua-v-ar boala cu orezul vostru!

— E de calitate, domnule Paul, e Uncle Ben's, a hârâit intelectual directoarea școlii unde predă Rebeca.

Am privit-o urât și am lătrat ținându-mă cu o mână de un ochi:

— Ajutor! Moare! Un doctor, un doctooooor.

Din fericire, a apărut un medic ambulanțier, era și el la o nuntă, dar la una normală nu ca a mea! A luat-o ăla pe la spate (nu vă gândiți la porcării, e doar o manevră!), a zguduit-o, îi bălângănea capul cu tot cu *art nouveau*-ul din creștet, colegii mei filmau ca dracii și se chinuiau să fie cât de cât serioși. Sfinte Pafnutie! După ce a vomitat în jet peste câțiva invitați mai curioși, Rebecuța și-a revenit. Era ca o panseluță de Parma abia udată. A clipit, s-a șters la guriță cu mâneca și... am plecat spre restaurant.

Vă dați seama cum eram eu? Turbat, tremuram tot, mă gândeam la mama, Dumnezeu s-o odihnească, mare dreptate a avut, săraca. Bine că n-a fost și ea la starea civilă, ca mai murea încă o dată!

La masă, nu mai aveam chef de nimic, nici de mâncare, nici de băutură, nici de dans. Rebeca însă...

— Mai pune-mi și mie niște vin, Paule!